

de grove korrel

NOVEMBER 2016 - JAARGANG 58

Colofon

De Grove Korrel

58e jaargang, november 2016, nummer 296
De Grove Korrel is een uitgave van Fotoclub
Zwijndrecht opgericht 7 september 1959 en
koninklijk goedgekeurd op 30 juni 1971

Redactie:

Martin Geuze, Joke Maarleveld,
Marjan Leeuwesteijn en Franz Heuser

Redactieadres:

Vlaamsestraat 181, 3332 ER Zwijndrecht
redactie@fotoclubzwijndrecht.nl

Secretariaat:

Marjan Leeuwesteijn
Rotterdamseweg 126, 3332 AL Zwijndrecht
secretariaat@fotoclubzwijndrecht.nl

Internet:

www.fotoclubzwijndrecht.nl

Contributie 2015/2016:

€ 140,- per persoon per jaar

Bank:

NL30 INGB 0000 349456

Clubgebouw/fotogalerie:

Rotterdamseweg 126 (hoek Koninginneweg)
3332 AL Zwijndrecht
De aanvangstijd van de vaste clubavond is op
maandagavond 20:00 uur.
Het clubgebouw is geopend vanaf 19:30.
De fotogalerie is voor publiek elke zaterdag van
september t/m mei van 11:00 tot 16:00 uur
geopend. De toegang is vrij.

Vormgeving en productie

Franz Heuser, Martin Geuze
en Marjan Leeuwesteijn

Telefoon 06 489 678 86

Printing:

Haveka B.V., Alblasserdam

Tekstbijdrage:

Henk Ras, Cor Ritmeester, Jurjen Biesbroek, Wouter
Dekkers, Martin Geuze, Marjan Leeuwesteijn

Coverfoto:

Peter Visser

Voorwoord

TEKST: MARTIN GEUZE

In de eerste Grove Korrel van dit seizoen aandacht voor het overlijden van Aart van Loon. De laatste keer dat Aart me op een zaterdag verraste door - ondanks zijn ziekte - ineens op de club te verschijnen, vroeg hij zich af waarom hij toch zo veel aandacht kreeg van zijn medeclubleden. Marjan vatte het antwoord toen mooi samen: "Misschien omdat je een goed en mooi mens bent".

In het artikel "Wachten" op de bladzijde hiernaast, lees ik: "We laten iets van onszelf achter als we een plaats verlaten. We blijven daar zelfs als we er weggaan". Deze uitspraak werd tastbaar door de expositie "Over grenzen heen" waarin we het werk van Aart konden bewonderen. Beelden die iets vertellen over de fotograaf. Beelden die blijven en herinneringen oproepen. Niet alleen herinneringen maar ook emoties zoals Henk aangeeft in "Hey maatje!" over de foto van Aart die iets van hem liet zien wat we niet van hem kenden.

Foto's kunnen ons een gevoel van verwondering geven schrijft Jurjen in zijn artikel. Een beeld zien en daar een emotie bij krijgen. De openingsspreker van dit seizoen was Marco van Duyvendijk, een invoelende fotograaf die de tijd neemt voor zijn onderwerpen. Zijn prachtige werk laat diepe indrukken achter bij velen van ons.

Mooi om vanuit verschillende invalshoeken te zien hoe een foto ons kan raken. Die verschillende invalshoeken komen we ook tegen bij de bespreking van foto's. Het gaat er dan om dat we aangeven waarom we door een beeld worden getroffen. Of juist niet. Dit jaar gaan we van start met een groot aantal nieuwe gespreksleiders. Hun rol is om tijdens de fotobesprekingen aan jullie te vragen wat je van een foto vindt. Goed om te weten dat je antwoord daarop niet goed of fout kan zijn. Maak het hen daarom niet te moeilijk en geef je mening! Misschien vind je dat moeilijk, daarom op pagina 11 een foto waarmee je kan oefenen. Bekijk het beeld en kijk wat dit bij je oproept. Misschien vind je dit keer niet de juiste woorden, maar in dit geval mag je ook even stil zijn... ■

Wachten.....

TEKST: HENK RAS

In het midden van de foto op de voorpagina van DGK 295 staat een vrouw in de typische houding van iemand die bezig is met haar telefoon, terwijl ze in haar andere hand schijnbaar reisdocumenten heeft. Ze staat in het diffuse licht dat waarschijnlijk door een afgeschermd dak of raam valt. De schaduwen op de muur achter haar zijn te onscherp om van een directe lichtbron te komen. Hierdoor heeft de hele foto een zachtheid die lijkt op onscherpte en waardoor het beeld voor mij indringender wordt. Ze heeft een grote reistas bij zich, terwijl de man die net om de hoek staat ook een flinke koffer bij zich heeft. Waarschijnlijk bevinden ze zich in een stationshal of iets dergelijks. Rechts van de man schijnt een loket te zijn, dat dit idee bevestigt. Het billboard achter de vrouw lijkt op een interessante reclamefoto, zonder dat dit heel duidelijk is, want er is geen verklarende tekst of logo te zien.

Theo heeft de man rechts op de foto nog maar net in beeld geplaatst. Dit versterkt het beeld, omdat het lijkt of hij zich verstoppt. Het geheel maakt de indruk van een filmstill waarbij de man zomaar een hoofdrolspeler kan zijn, terwijl hij nauwelijks in beeld is. De personen hebben zo te zien niets met elkaar van doen dan de toevallige aanwezigheid op dezelfde plaats en tijd. De kleuren van de foto komen wat onnatuurlijk over, waardoor de foto nog wat verder uit de werkelijkheid wordt getrokken.

Het beeld doet me denken aan de film "Nachttrain naar Lissabon". De rode draad in de film is een boekje met allerlei filosofische uitspraken, die veel stof tot nadenken geven. Eén ervan wordt in deze foto bewaarheid: "We laten iets van onszelf achter als we een plaats verlaten. We blijven daar zelfs als we er weggaan". Deze mensen hebben een indruk achtergelaten op de foto van Theo en zullen daardoor altijd met deze plek verbonden blijven. Uiteraard is dit niet wat past bij de uitspraak in de film, maar zo zou je het ook wel kunnen invullen. Deze foto gaat over twee mensen in een omgeving (station?) die ze op dat moment delen in hun levensloop, waarbij het verleden en de vervolgstappen nog onbekend zijn. Hoe gaat het verder...? De film eindigt op een perron waar de trein op het punt van vertrekken staat, op het station van Lissabon, en zij hem vraagt:

"Waarom blijf je niet hier?" Ook de film laat open wat zijn beslissing wordt en hoe het verder gaat. Dat is echter zo bepaald door een scriptschrijver en de regisseur.

In dit geval mogen we bij het bekijken van de foto, als we zouden willen, zelf een vervolg bedenken. Het beeld is er, maar geef tien mensen de opdracht hier een verhaal bij te schrijven, dan is het vrijwel zeker dat je tien verschillende verhalen krijgt.

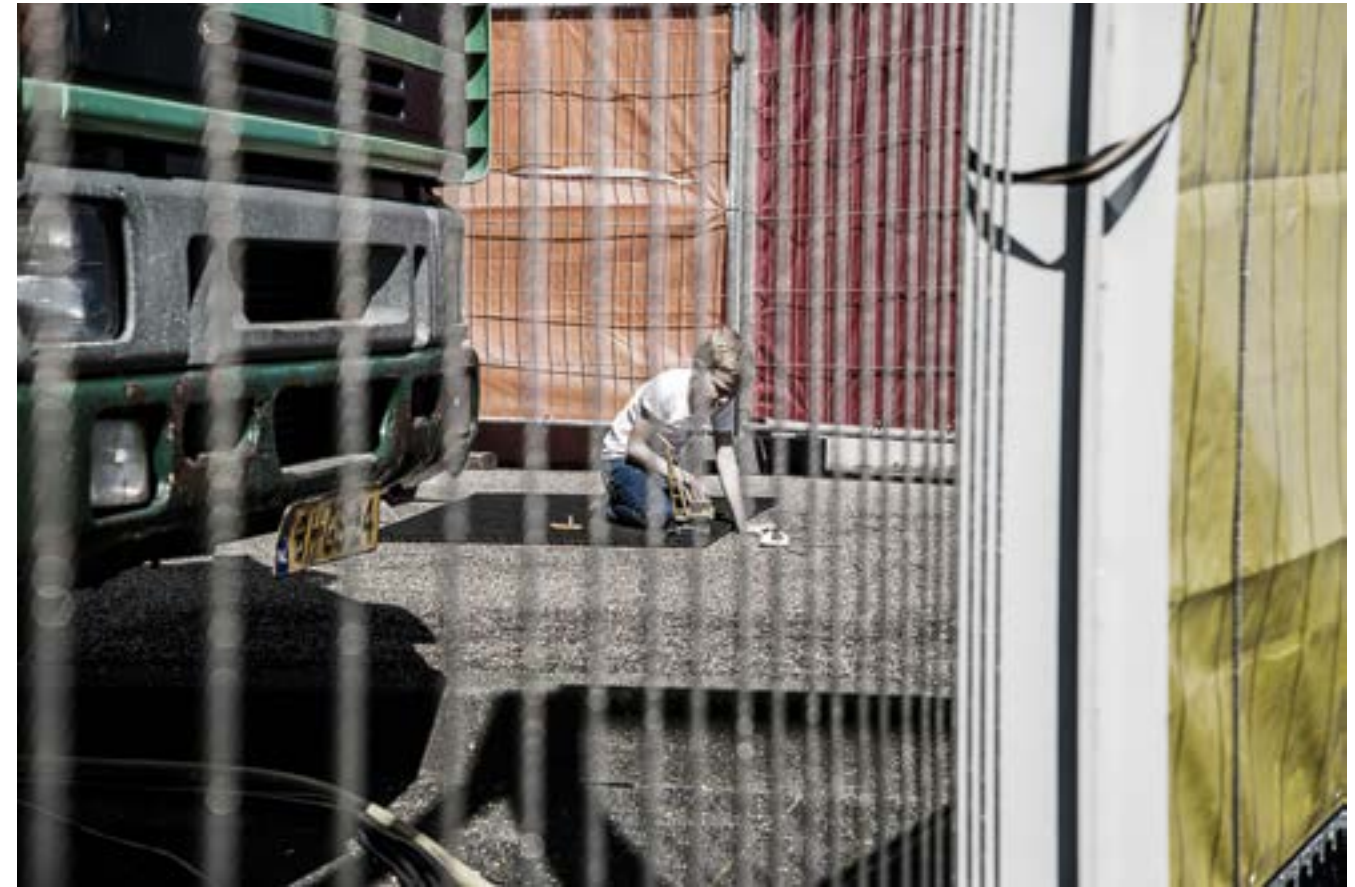
Theo, de man die het meestal niet zoveel opheeft met verhalen bij een foto, is hier dus toch een verhalenverteller geworden. Maar dat is dan weer mijn mening, mede ingegeven omdat ik een verhaaltje over een foto moet schrijven.

P.S. Intussen heb ik ook het boek gelezen. Zoals altijd als je een boek met een film vergelijkt, zijn er veel overeenkomsten, maar nog meer improvisaties van de scriptschrijver. De film vertelt het verhaal uiteraard beknopter, maar het boek geeft veel meer details en diepgang en is minder romantisch. Het mooie is dat ik op basis van een film een idee kreeg voor het bovenstaande stukje. Omdat ik dat stukje schreef werd ik nieuwsgierig naar het boek. Het lezen gaf me weer veel stof tot nadenken over het leven en de invulling die je eraan geeft. Zo hangt alles aan elkaar van "toevalligheden" zodat een foto je brengt tot het lezen van een verhaal dat op een filosofische manier gaat over het maken van keuzes. En daar kun je dan klaarblijkelijk weer een mooi boek over schrijven. ■

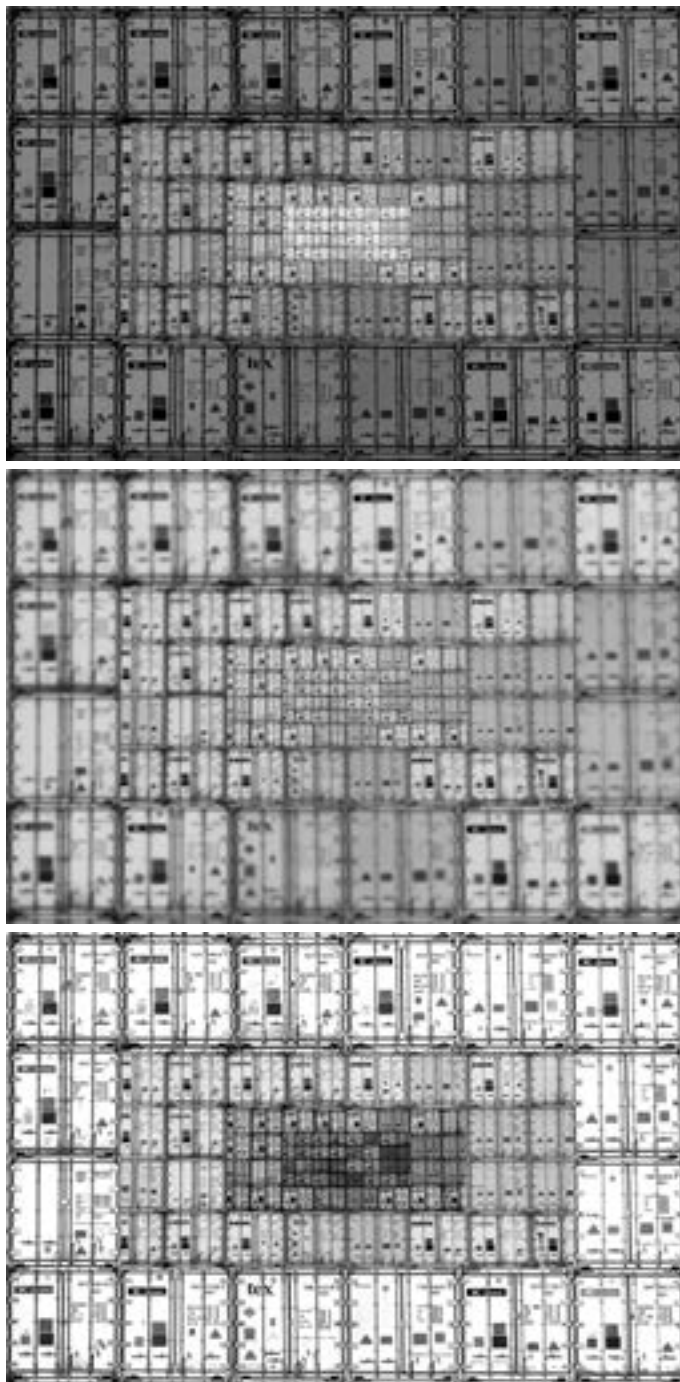

© JOKE MAARLEVELD

foto uit de serie 3RD LIFE OH DEER

© FRANZ HEUSER

© BARTH BAKKER

Met deze serie, wil ik de enorme groei aan containers, veroorzaakt door de alsmaar stijgende consumptiebehoefte van de mens, in beeld brengen. Niet als ode maar als een teken aan de wand!

Showroom

TEKST: COR RITMEESTER

Afgelopen september was het weer zover, ik mocht weer op weg naar de Photokina in Keulen. Mezelf drie dagen heerlijk onderdompelen in de showroom van fotografie en techniek. Photokina is beeld in al haar verschijningsvormen, van de harde waren tot goed verzorgde fotoexposities en veel lezingen.

De makers van de mooiste camera's en objectieven vechten een harde strijd uit. Alles wordt uit de kast gehaald en in de strijd gegooit. Sneller, beter, vernieuwd, het lijkt wel wasmiddel. Als tegenstelling tot alle hightech en pixelpeeping veel aandacht voor fotografie met de telefoon en analoog, zoals Lomography. Impulsief en creatief fotograferen gaat hier boven kwaliteit. Wat mij dit jaar opviel, is dat er veel meer jongeren (m/v) de beurs hebben bezocht. Fotografie is hot onder deze jongeren, niet alleen met de telefoon maar zeker ook met de echte camera's.

Ik had bij een expositie van aanstormend talent keurig een briefje ingevuld met mijn score. Toen ik het inleverde vroeg de jongedame, die mijn briefje aannam, of mijn leeftijd 25 jaar of jonger was. Ik moest helaas toegeven dat dit niet het geval was (en natuurlijk de spelregels vooraf niet goed had gelezen). Maar ik heb de foto's toch met veel aandacht bekeken en heb weer inspiratie opgedaan, niet voor niets dus.

Er waren ook dit keer weer veel prachtige fotoexposities op de beurs en door heel Keulen. Indringende portretten van Bruce Gilden (Faces), retrospectief van Jim Brandenburg (natuur), National Geographic, enz. Jaloersmakend mooi fotowerk en perfect geprint en gepresenteerd natuurlijk.

Met een koffer vol inspiratie en gedachten weer naar huis, in 2018 is er weer een Kina..... ■

© COR RITMEESTER

© KEES VETH

Licht, kleur en je geliefde: dit alles inspireert

© MARTIN GEUZE

Hey maatje!

TEKST: HENK RAS

Op 4 oktober 2016 kwam er een einde aan het leven van één van onze trouwe leden, Aart van Loon. Hij was meer dan 30 jaar lid, en wat voor één. Als er iets op de club moest gebeuren kon je altijd op hem bouwen. Nooit werd er vergeefs een beroep op hem gedaan. Ook bij het oppakken van dingen, “omdat dat zo hoort”, was hij iemand van het oude stempel. Ondanks zijn lichamelijke klachten van de laatste jaren, kon hij het nog steeds niet laten en moest hij wel eens worden afgeremd. Stoelen opruimen, de vuilnisbak aan de straat, meewerken in de hangcommissie en het onderhoud aan het gebouw, Aart was een vaste en betrouwbare kracht.

Daarnaast was hij een bijzonder aangenaam persoon om mee samen te werken. Hij kon meegaand zijn, ook lekker eigenwijs, maar nooit vervelend en altijd in voor een dolletje. De boom achter het pand was sinds de dag dat hij lid werd een doorn in zijn oog. De bladeren bezorgden veel overlast en werk. Toen ik een keer de top van de boom aan het uitdunnen was, stelde hij voor de top eruit te halen tot op ongeveer anderhalve meter boven de grond. Hij kon er echter wel mee leven dat dingen niet zo rigoureuus gebeurden, zoals hij graag gewild had.

De groep van de zondagmorgenexcursie kon vrijwel altijd op hem rekenen. Veel van zijn werk werd tijdens deze excursies gemaakt. Fotografisch was zijn werk heel divers. Hij had een duidelijke mening, die hij echter niet vaak liet horen. Hij was niet zo’n prater en zoals hij zelf zei: “ik kan het niet zo mooi zeggen”. Als hij iets zei, dan was het wel duidelijk: “die foto is toch gewoon onscherp”, of een andere keer: “dat is toch geen zwart-wit, het is hartstikke grijs”.

Zijn bijdrage aan de werkgroep “8080 muziek” was een prachtig beeld bij de muziek van Neil Diamond de “Prologue” van “Jonathan Livingston Seagull”. Bij de eerste presentatie van de tentoonstelling op de club, was dit één van de ontroerende momenten. Mede omdat we Aart zo eigenlijk niet kenden.

De foto van een glazen tafeltje met daarop de foto’s van zijn kleinkinderen, een koptelefoon en een glas met inhoud, in een dubbeldruk met een zomerse wolkenlucht. Dit verwijzend naar de dingen die voor hem dierbaar waren, in combinatie met deze mooie muziek.

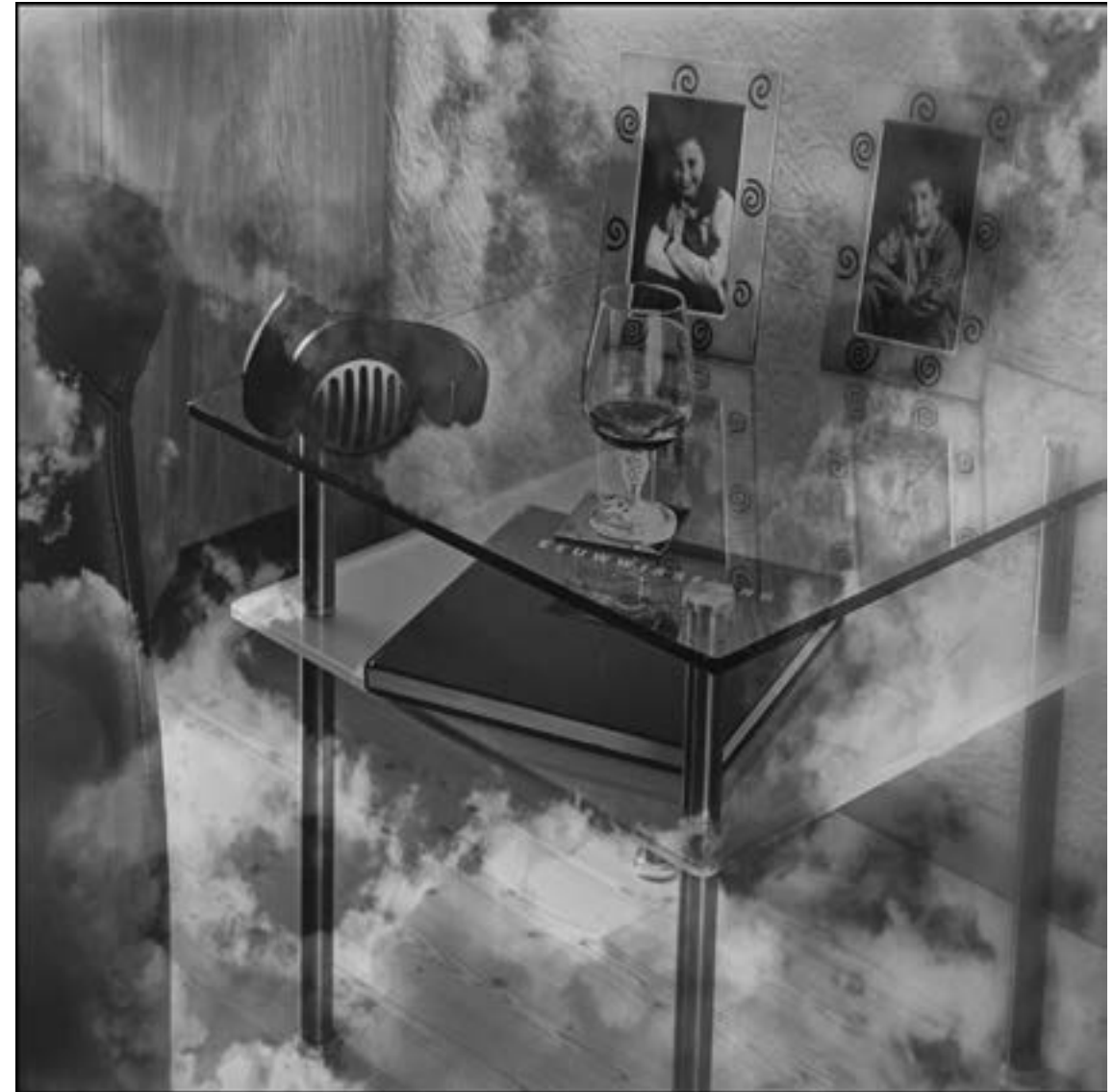
De laatste jaren heeft hij veel tegenslagen gekend. Zijn darmkanker werd gelukkig tijdig ontdekt, maar hij moest zijn vrouw Jennie missen, die ongeveer drie jaar geleden overleed. Vorig jaar een knieoperatie die niet echt vlekkeloos verlopen is. Begin dit jaar de diagnose alvleesklierkanker, waar hij aan geopereerd werd. Het was een grote tegenvaller dat de hele alvleesklier verwijderd werd. Toch bleef hij positief tot hij erg moe werd en veel pijn kreeg. Daarna ging het snel en moest op een gegeven moment geconstateerd worden dat er geen hoop meer was.

Volgens velen eigenwijs, besloot Aart dat hij naar huis wilde en nergens anders heen. Een bij hem passend besluit omdat hij gewoon bij “z’n eigen” wilde zijn.

Gelukkig heeft hij zijn eigen expositie op de fotoclub nog kunnen zien. Hij was hier heel blij mee en trots, maar ook verdrietig omdat hij wist dat het voorbij was. Hij was nog lang niet klaar en had nog veel plannen, maar het mocht niet zo gaan.

Als ik op de club kwam of als ik hem tegenkwam, was zijn kenmerkende groet “Hey maatje, hoe is het?”. Helaas zal ik dit nooit meer van hem horen en ik zal dat heel erg missen.

De titel van zijn tentoonstelling is “Over grenzen heen” met als ondertitel “Laat slechts voetstappen achter, neem slechts foto’s mee”. Aart heeft de grens van leven naar dood overschreden, maar laat gelukkig, naast de mooie herinneringen, ook nog veel mooie foto’s achter. ■

© AART VAN LOON

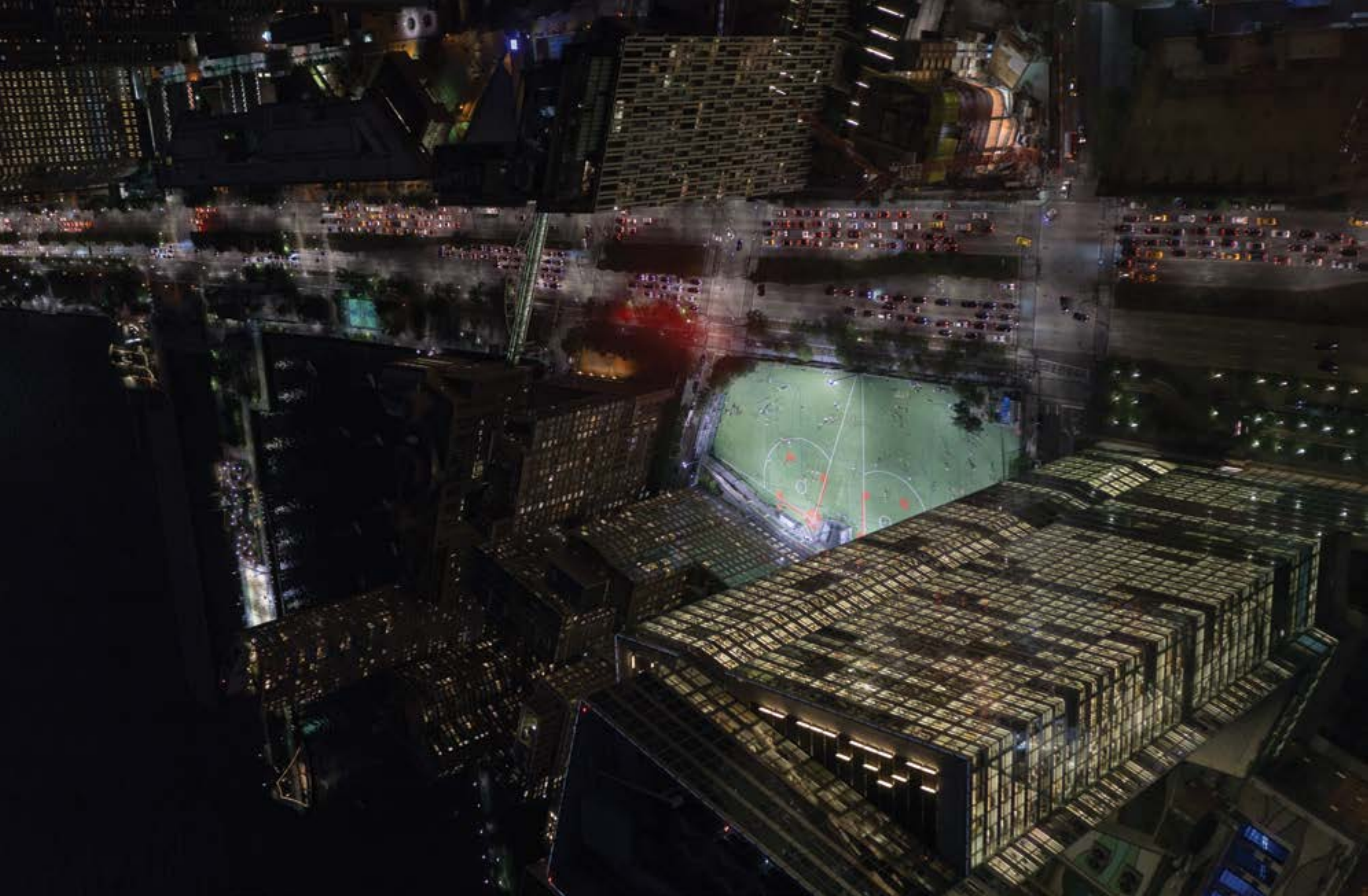
© HENK RAS

Rijdend in de camper op weg naar Death Valley komen er donkere wolken opzetten. Dan zie ik dat pand in de bocht en moet een foto nemen. Het voor ons vreemde bord met 25 erbij. Tien minuten later stortregent het.

© JURJEN BIESBROEK

There's always the sun

Elke foto heeft zijn passie

TEKST: WOUTER DEKKERS

“De beste foto moet nog getoond worden” is een gevleugelde uitspraak. Er is in de loop der eeuwen heel wat gefotografeerd. Allerlei onderwerpen kun je op de plaat zetten! Noem het onderwerp maar op: abstract, straat-, portret-, architectuur-, landschaps-, sportfotografie enz.

Die jaren dat ik lid ben van de club, en dat is nog niet zo lang, heb ik al heel wat fotografie langs zien komen. Het verbaast mij dat het meestal in de genres is, welke ik al noemde.

Natuurfoto's komen maar weinig aan bod en worden nogal gauw beoordeeld als kalenderplaatjes of encyclopedie-afbeeldingen. Om een natuurfoto te presenteren moet het wel iets bijzonders zijn in compositie, belichting, scherptediepte of noem het maar op. Iedereen die zijn foto's op de “bok” zet heeft al zijn passie en kunde geprobeerd vast te leggen en staat achter zijn creatie. Dat is zijn goed recht.

Nu zijn er verschillende uitspraken en of stellingen welke ik zo nu en dan tegen kom. Eén van deze is:

“Eenvoud is de eerste stap der natuur en de laatste der kunst”

(Philip James Bailey, Engelse dichter)

Of een ander: “Kijk diep in de natuur, dan zal je alles beter begrijpen”. (Albert Einstein)

In de muziek heeft Giuseppe Verdi eens gezegd: “Elke muziek heeft zijn hemel”

Ik zou willen eindigen met de stelling: “Elke foto heeft zijn passie”. ■

Heeft elke foto zijn passie?

TEKST: MARTIN GEUZE

Het vorige artikel, van Wouter Dekkers, eindigt met “Elke foto heeft zijn passie”. Dit in navolging van een opmerking van Verdi dat “Elke muziek zijn hemel heeft”.

Blijkbaar verkeerde Verdi in de veronderstelling dat er vele hemels zijn. Want wanneer ik willekeurig door Spotify blader kom ik veel muziekgenres tegen die ik niet bepaald als “hemels” zou willen kwalificeren. Dat is natuurlijk een strikt persoonlijke opvatting, de één heeft een voorkeur voor Klassiek, de ander zwijmelt weg bij een Grunge nummer, terwijl er ook mensen zijn waarbij het hart sneller gaat kloppen bij het horen van een Acid House compositie.

Heeft iedere foto zijn passie en heeft iedereen het recht om zijn creatie op de bok te tonen?

Het antwoord is natuurlijk positief, alle foto's mogen op de bok worden getoond. Maar dat betekent niet dat – omdat iemand met passie en kunde een foto heeft gemaakt – anderen die, vanwege dit feit, zouden moeten waarderen.

Het tonen van werk op de bok heeft een belangrijke functie: het door de ogen van anderen kijken naar je eigen foto. Horen van anderen wat ze er van vinden. Met als doel om er mogelijk wat van op te steken. En met het recht om je niets van het commentaar aan te trekken. Maar wanneer je bij voorbaat geen boodschap hebt aan de opmerkingen van anderen, kun je jezelf afvragen waarom je dan je werk wil tonen op een fotoclub.

Natuurfotografie komt op de club maar weinig aan bod. Blijkbaar zijn maar weinig leden actief in dit genre van de fotografie. Niet omdat zij niet van de natuur houden, maar mogelijk ook omdat goede natuurfoto's verdraaid moeilijk te maken zijn. Het vastleggen van beelden uit de natuur kan – om met de heer Einstein te spreken – dan wel leiden tot een beter begrip van alles, het hoeft niet strikt noodzakelijk goede foto's op te leveren.

Een foto van een mooie bloem levert niet per definitie een mooie foto op. Net zo min als een foto van een mooie brug, of een mooie vrouw een goede foto oplevert. Van foto's op de bok wordt niet de schoonheid van het onderwerp besproken maar beoordelen we het beeld vanuit een fotografisch perspectief.

Wanneer de fotografische kwaliteiten te kort schieten, kan het commentaar soms hard overkomen. Maar het commentaar is gericht op de foto, niet op de maker of op het genre. Probeer er als maker iets van te leren. Elke foto heeft zijn passie, maar niet elke passie hoeft te worden gedeeld met anderen. ■

Verwondering

TEKST: JURJEN BIESBROEK

De Nederlandse Taal kent vele mooie woorden. Soms maar enkele samengesmede letters die meer dan een boekdeel spreken, indrukwekkend toch? Verwondering is één van mijn favorieten wat dat betreft. De verwondering die aangeeft dat je meer dan verbaasd bent, overrompeld zelfs door hetgeen je ziet of meemaakt. Een wonder in de theologische zin van het woord is zelfs iets waarvan je niet geloofde dat het ooit zou kunnen, en toch...

Verwondering is dan niet het verbazingwekkende 'iets' dat plaatsvindt, het onderwerp, maar wat er met jou zelf gebeurt als je verbouwereerd staat te kijken, ontwapend zonder woorden. Het is een gevoel dat een aanschouwer overkomt.

Vaak ben ik zelf, zeker in de fotografie, bezig met het zoeken naar hoe ik me zelf zou willen of kunnen ontwikkelen. Dat is het doel. Beter worden dan eerst. Wellicht een loffelijk streven, misschien ook niet, maar het legt druk op de zaak. Iets wat mij motiveert en daarom voor mij ook werkt. Maar het kan natuurlijk ook heel anders, daar ben ik me zeker van bewust.

Vandaag moest ik denken aan Dik Trom, niet aan zijn streken maar aan zijn naïviteit. Zo'n jongen achterstevoren op een ezel, trekkend aan zijn staart. Zo zie ik mezelf ook regelmatig. Dat je eigenlijk niet bewust bezig bent met een thema of een doel, maar gewoon onvoorbereid aan de slag gaat. Zo'n ezel komt echt wel ergens terecht, ook als je achteruit loopt, zelfs als je er van af valt. En dan heb je ineens toch iets gedaan wat goed is, hoe kan het zomaar.

Maar ook het bekijken van andermans beelden. Hoe simpel het soms kan (lijken te) zijn en tegelijkertijd zo geraffineerd dat het allemaal klopt en de puzzelstukjes in elkaar vallen. Iets zien op beeld en daar een emotie bij krijgen. Die ongedwongenheid van een kind, die je daarbij nodig hebt. Als je het gevoel van verwondering wil ervaren, dan moet je dus wel aan de zijlijn staan, van een afstandje toekijken om het je te laten overkomen. Zonder oordeel misschien zelfs.

Dat deed de vader van Dik Trom ook. Aan het eind van de dag na het werk hoorde hij de verhalen over de streken van zijn zoon aan en zei steevast: "Het is een bijzonder kind, en dat is-ie!" ■

© KAREL VAN DE WERKEN

© WILCO MAARLEVELD

© JAN KOORNEEF

Marco van Duyvendijk

TEKST: MARJAN LEEUWESTEIJN

Het nieuwe seizoen van Fotoclub Zwijndrecht begon direct goed, met openingspreker Marco van Duyvendijk. Martin en ik haalden hem thuis op en maakten alvast kennis met een wat verlegen man. Ook aan het begin van zijn presentatie kwam hij nog wat schuchter over en liet af en toe stiltes vallen als er een vraag werd gesteld. Ondertussen toonde hij zijn foto's op de tv, die diepe indruk op mij (en velen) maakten. De eerste indruk van een wat verlegen fotograaf, bleek in de loop van zijn verhaal en presentatie een integere en betrokken persoonlijkheid te zijn. Ook emoties en doorzettingsvermogen zijn hem niet vreemd.

Hij vertelt ons dat hij na zijn studie psychologie voor een jaar naar Roemenië vertrok. Door tussen de mensen te gaan wonen die hij wilde fotograferen, bouwde hij een band op en ontstonden vriendschappen met zielsverwanten, die je direct terugziet in de (portret)foto's.

Marco fotografeert analoog, waardoor hij veel tijd besteedt aan het maken van zijn foto's. En over een serie doet hij vaak ook meerdere jaren, waarbij hij steeds terugkeert naar onder andere Roemenië, Mongolië en later ook China en Japan. Daar zoekt hij ook regelmatig dezelfde mensen op en fotografeert hen steeds in andere levensfasen.

De serie's uit Oost-Europa spraken mij het meest aan en ik kreeg ook het idee, dat hij meer betrokken is met deze regio dan met Azië. Maar na een aantal 'avonturen' in Oost-Europa (bedreigingen, politie-invalen in zijn hotel en het afstaan van fotorolletjes) heeft hij ervoor gekozen zijn werkterrein te verplaatsen.

Een bijzonder project is ook de serie over de kimono-productie op het Japanse eiland Amami. Het complete - langdurige en zorgvuldige - project heeft hij vastgelegd en zijn vaste tolk vergezelde hem om in de kimono's te poseren. Hij heeft hier een

prachtig boekje over gemaakt, waarin de productie van de kimono's én portretfoto's elkaar versterken. Hij heeft ook de vormgeving en uitvoering zelf gedaan. Met veel zorg, want alleen al het papier en de kaft is heel bijzonder. Hij zegt dan ook niet voor niets dat deze fotoserie 'een poëtisch verhaal is geworden'.

Gezien het aantal boeken (Eastward Bound) dat hij aan het einde van de avond verkocht, vonden veel leden het met mij een geslaagde en inspirerende opening van het seizoen! ■

© MARCO VAN DUYVENDIJK

© FRED VAN TURENHOUT

symmetrie

© GOSSE BOSMA

Gedane zaken....

Mei: Verbeke Foundation

September: Marco van Duyvendijk

September: BBBB Grote fotografen

MEI

- 29 mei eindejaarsexcursie naar de Verbeke Foundation

JUNI

- bezoek aan FC Dongen
- expositie Peter Baan in de Kijfhoekkerk
- expositie Theo de Jong in de Pietermankerk

ZOMERRECES

SEPTEMBER

- expositie Fotowerk van nieuwe leden
- openingsspreker: Marco van Duyvendijk
- BBBB-avond: "Grote fotografen en hoe beoordelen we die", verzorgd door Martin Geuze

expositie Cor Ritmeester, Jurjen Biesbroek en Fred van Turenhout bij het CNV in Utrecht gedurende de maanden september en oktober.

OKTOBER

- expositie "Over grenzen heen", van Aart van Loon
- 4 oktober 2016 overlijden Aart van Loon
- bezoek aan Fotogroep Zoetermeer
- retrospectief Jan Koorneef
- bezoek van FC de Rarekiek
- BBBB-avond: "Echt – Onecht", verzorgd door Joke Maarleveld

expositie Joke Maarleveld bij GZC de Volgerlanden gedurende de maanden oktober, november en december.

© AREN VAN DEN DOEL

de grove korrel

